

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoPr/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	2516203078
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2516203078.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobkyne G. Q., narodenej R., F., zast. POLÁČEK & PARTNERS s. r. o., Bratislava, Hurbanovo námestie 1, IČO: 50 568 124, proti žalovanému Mesto Piešťany, Piešťany, Námestie SNP 1745/3, IČO: 00 612 031, zast. Advokátska kancelária Mojžiš a partneri, s. r. o., Bratislava, Sasinkova 10, IČO: 35 892 994, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o náhradu mzdy, pôvodne vedenom na Okresom súde Piešťany pod sp. zn. 14Cpr/7/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. júna 2023 sp. zn. 10CoPr/4/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 31. mája 2022 č. k. 14Cpr/7/2016-812 určil, že skončenie pracovného pomeru žalovaným so žalobkyňou výpoveďou z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z 20. októbra 2015, danou žalovaným žalobkyni dňa 3. novembra 2015, a opätovne dňa 4. novembra 2015 je neplatné (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 25.606,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne ako náhradu mzdy (výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.) a žalobkyni priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

1.1. Okresný súd mal za preukázané, že nebol daný výpovedný dôvod, ktorý žalovaný uplatnil vo výpovedi z 20. októbra 2015, danou žalovaným žalobkyni dňa 3. novembra 2015, a opätovne dňa 4. novembra 2015 a zároveň bolo preukázané, že výpoveď bola účelová, v rozpore s dobrými mravmi a z týchto dôvodov je neplatná.

1.2. V danom prípade dôvod výpovede spočíval v organizačnej zmene. Rozhodnutím zamestnávateľa o

organizačných zmenách č. 1/2015 z 27. augusta 2015 sa žalobkyňa mala stať nadbytočnou. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že predmetné rozhodnutie zamestnávateľa nesmerovalo k zníženiu počtu zamestnancov, s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce, ale išlo o simulovanú situáciu. Súd považoval za nesporné, že predmetnou výpoveďou žalovaný sledoval iné, ako vo výpovedi uvádzané ciele, teda len predstieral prijatie nejakej zmeny v organizačnej štruktúre, a preto je výpoveď z pracovného pomeru daná žalobkyni neplatná.

1.3. Vo vzťahu k priznaniu náhrady mzdy mal súd za preukázané, že žalobkyňa nesporne ešte v čase výpovednej doby opakovane oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. V zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. (ďalej aj „Zákonník práce“ alebo „ZP“) náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov. Keďže celkový čas, za ktorý žalobkyňa žiadala poskytnúť náhradu mzdy presiahol 12 mesiacov, súd sa zaoberal žiadosťou žalovaného, aby súd jeho povinnosť nahradiť mzdu žalobkyni za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížil, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov vôbec nepriznal. Dôkazné bremeno preukázať podmienky pre takéto prípadné rozhodnutie má zamestnávateľ.

1.4. Okresný súd vo vzťahu k žiadosti žalovaného o zníženie náhrady mzdy uviedol, že pri takomto rozhodovaní treba vychádzať z konkrétneho dôvodu toho-ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru stanoveného v § 59 ods. 1 písm. b) až d) Zákonníka práce a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca. Okresný súd žiadosť žalovaného nezohľadnil pri určení výšky náhrady mzdy vzhľadom na to, že žalovaný v konaní netvrdil, ani nepreukázal, že by na jeho strane nastali skutočnosti, ktoré by mu objektívne znemožnili, aby umožnil žalobkyni pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť jej mzdové nároky.

1.5. Žaloba bola zamietnutá (výrok III.) v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy za mesiace november 2018 až február 2019, spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania z dôvodu, že žalobkyni bolo v súvislosti s predmetnou výpoveďou vyplatené 4-mesačné odstupné a zároveň za obdobie jej práceneschopnosti a OČR (žalobkyňa poberala nemocenské od 27. septembra 2018 do 30. septembra 2018 a ošetrovné od 7. februára 2018 do 16. februára 2018 a od 28. novembra 2018 do 4. decembra 2018).

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného čo do výroku II. (čo do výšky nároku, spôsobu určenia nároku a príslušenstva nároku žalobkyne) v časti nad sumu 9.612,84 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 9.612,84 eur od 11. marca 2017 do zaplatenia a výroku IV. rozsudkom z 28. júna 2023 č. k. 10CoPr/4/2022-959 rozhodol tak, že napadnuté výroky II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 CSP (výrok I.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2.1. Krajský súd v odôvodnení skonštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou. Odvolací súd ďalej uviedol, že nemal dôvod nesúhlasiť s odôvodnením súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia, ktoré je dostatočne jasné a objektívne presvedčivé a zásadne by tak postačovalo konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ustanovenia § 387 ods. 2 CSP), ale aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta

druhá CSP). Odvolací súd preto aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie doplnil (§ 387 ods. 2 CSP in fine) ďalšie dôvody. Najskôr odvolací súd poukázal na teoretické východiská v danej veci, v zmysle ktorých súd prvej inštancie postupoval a ďalej konštatoval správnosť súdom prvej inštancie v odôvodnení jeho rozhodnutia podrobne uvedených dôvodov, na ktoré v plnom rozsahu poukázal a stotožnil sa s nimi.

2.2. Odvolací súd k námietke žalovaného, že súd nezohľadnil pri výpočte výšky priznaného nároku na náhradu mzdy skutočnosť, že žalobkyňa o d 1. júna 2016 pracovala u iného zamestnávateľa na plný pracovný úväzok, čo považoval žalovaný za prekážku pri uplatňovaní nároku na náhradu mzdy za čas presahujúci nárok nad 12 mesiacov, poukázal na to, že žalobkyňa bola nútená zamestnať sa u iného zamestnávateľa práve v dôsledku konania žalovaného, ktorý s ňou bez právneho dôvodu neplatne skončil pracovný pomer a následne napriek jej opakovaným oznámeniam, že trvá na ďalšom zamestnaní, ako aj opakovanému uchádzaniu sa o prácu u žalovaného, jej žiadostiam nevyhovel. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nútená za účelom zabezpečenia príjmu nájsť si prácu, do ktorej navyše musí dochádzať mimo miesta bydliska. Keďže žalovaný žalobkyni neumožnil pokračovať v práci, podľa odvolacieho súdu neobstojí ani jeho obrana, že žalobkyňa z dôvodu, že sa zamestnala u iného zamestnávateľa nespĺňa predpoklady pre deklarovанú pripravenosť nastúpiť do práce. Odvolací súd poukázal na to, že tento argument by mohol obstať jedine v prípade, ak by ju na nástup do práce riadne vyzval a žalobkyňa by do práce nenastúpila, čo však žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal. Podľa judikatúry § 79 ods. 2 ZP treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce, pričom otázka určenia primeranej náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Na argumentáciu žalovaného s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 6Cob/100/2016 odvolací súd uviedol, že pokiaľ mal odvolateľ na mysli rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 6Cdo/100/2016, keďže žalovaným uvádzané rozhodnutie najvyššieho súdu sa mu nepodarilo dohľadať, nie je zjavné, akú konkrétnu správnu interpretáciu má žalovaný na mysli a podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie rozhodol v súlade so zásadami spravodlivosti a proporcionality neodporujúcimi dobrým mravom.

2.3. Odvolací súd k námietke žalovaného, že žalovaný vo svojich prednesoch poukazoval na mnohé ďalšie rozhodnutia súdov k otázke posudzovania nárokov na náhradu mzdy, pričom súd neponúkol stranám svoje úvahy, pre ktoré nepovažoval argumenty žalovaného za podstatné uviedol, že ju nepovažuje za dôvodnú, nakoľko je nekonkrétna, všeobecná; pokiaľ bol žalovaný názoru, že sa súd prvej inštancie odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe, bolo potrebné uviesť konkrétne argumenty v danej otázke a označiť konkrétne rozhodnutie/judikát.

2.4. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobkyňa odmietla dohodnúť sa a na zmieri, keď podľa neho tento jej postoj mohol sledovať aj získanie špekulatívneho predpokladu na uplatnenie 36 mesiacov nároku na náhradu mzdy, odvolací súd k tejto námietke poukázal na bod 117. (aj bod 99.) odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým záverom tam uvedeným, že bolo právom žalobkyne, pokiaľ s uvedeným nesúhlasila, nepristúpiť na dohodu/zmier so žalovaným a domáhať sa svojho nároku na náhradu mzdy v plnej výške, nemožno na to prihliadať ako na niečo negatívne, čoho by sa mala voči zamestnávateľovi, resp. jeho ďalším zamestnancom dopustiť, sa stotožnil.

2.5. K žalovaným uvádzanej odvolacej námietke limitácia nároku podriadením na koniec obdobia a možnosti jeho poškodenia, keď okresný súd svoj postup nevysvetlil a priznaním úrokov za skoršie obdobia neprimerane zvýhodnil žalobkyňu, odvolací súd poukázal na bod 111. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom tento súd vysvetlil svoj postup a mal za to, že aj keď v pracovnoprávných vzťahoch nie je prípustné započítanie podľa Občianskeho zákonníka, je dôvodné a spravodlivé na vyplatené odstupné v tejto veci prihliadať a znížiť uplatnený nárok na náhradu mzdy o túto sumu, keďže v prípade právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede by táto suma

prestavovala bezdôvodné obohatenie žalobkyne. Rozhodnutím súdu o znížení náhrady mzdy o vyplatené odstupné tak bude vyriešená aj otázka tohto bezdôvodného obohatenia žalobkyne, čo súd považuje za spravodlivé ako aj hospodárne, keďže sa predíde ďalšiemu sporovému konaniu medzi stranami a vzniku trov konania. Po vyslovení takéhoto predbežného právneho posúdenia počas konania sa aj strany zhodne vyjadrili, že s takýmto posúdením súhlasia a považujú ho za správne. Vzhľadom na skutočnosť, že Zákonník práce súdu neumožňuje krátiť náhradu mzdy za prvých 12 mesiacov, ako to žiadal žalovaný, súd žalobu zamietol v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy za mesiace november 2018 až február 2019, spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania a urobil tak vzhľadom na všetky už uvedené okolnosti tohto sporu, v prospech zamestnanca. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožnil a poukázal na ustanovenie § 79 ods. 2 vety prvej Zákonníka práce, z ktorého je zrejmé, že je možné znížiť, resp. skrátiť celkový čas (časové obdobie), za ktorý sa ukladá náhrada mzdy, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať, nelogické a v neprospech zamestnanca je tak urobiť, napr. v strede časového obdobia.

2.6. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel dôvod (ani strany ho netvrdili) pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

3.1. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP vzhliada dovolateľ v nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, k čomu dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalovaného, ktoré boli pre posúdenie veci rozhodujúce v súvislosti s moderáciou nároku na náhradu mzdy. Dovolateľ namietal vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je nevyhnutne spojené s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodu, že bolo odôvodnené nedostatočne. Dovolateľ tvrdil, že okresný súd, ani odvolací súd jasne a zrozumiteľne nevysvetlili, ktoré konkrétne individuálne skutkové okolnosti boli aplikované pri moderácii nároku na náhradu mzdy, a pre ktoré dôvody nepojal súd nesporné skutkové zistenia o dosahovaní vyššieho príjmu žalobkyňou za referenčné obdobie uplatňovania nároku od iného zamestnávateľa.

3.2. Dovolateľ tvrdí, že pokiaľ súd prvej inštancie vyčerpávajúco nevysvetlil, pre aké individuálne a nezameniteľné dôvody posudzoval otázku návrhu dovolateľa na zníženie nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 ZP v spornej časti nad 12 mesiacov za nesporného skutkového stavu, ktorým bolo zistené, že žalobkyňa počas referenčného obdobia bola zamestnaná u iného zamestnávateľa, v hlavnom pracovnom pomere s vyššou výškou príjmu, potom tak mal takéto dôvody individualizovať odvolací súd, ktorý v tejto svojej povinnosti vysvetliť dôvody rezignoval. Podľa dovolateľa tak súd odňal stranám konania možnosť pochopiť dôvody, ktoré sú práve takými jedinečnými a individuálnymi skutkovými zisteniami, ktoré bránia súdu vykonať na návrh žalovaného moderáciu pracovnoprávneho nároku.

3.3. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky posudzovania dôvodov pre moderáciu nároku podľa § 79 ods. 2 ZP za čas nad 12 mesiacov zásadne odklonil od majoritnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v otázke, že príjem (rovnaký alebo vyšší) dosahovaný z hlavného pracovného pomeru zamestnanca je za referenčné obdobie nad 12 mesiacov dôvodom rovnako ako nemocenské a sociálne dávky pre nepriznanie alebo krátenie nároku na náhradu mzdy u zamestnávateľa, u ktorého sa do práce pre prekážky v možnosti zapojiť sa do práce, ako aj pre skutočnosť, že takto uplatnený nárok je v rozpore s čl. 2 ZP a dobrými mravmi.

3.4. Podľa dovolateľa sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) reprezentovanej skoršími rozhodnutiami sp. zn. 4Cdo/82/2020, 7Cdo/312/2018,

1Cdo/159/2021, 1Cdo/90/2020, 7Cdo/52/2020, 6Cdo/157/2010, 7Cdo/81/2022. V rámci ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je prezentovaný záver, že pri neplatnom skončení pracovného pomeru neprináleží žalobcovi nárok na náhradu mzdy za čas, po ktorý bol zamestnaný a vykonával prácu na úplný pracovný úväzok pre iného zamestnávateľa podľa čl. 2 ZP pre rozpor s dobrými mravmi, keďže ide o prekážku na strane zamestnanca.

3.5. Dovolateľ je názoru, že odvolací súd nesprávne právne posúdil nasledujúce právne otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte doposiaľ neboli vyriešené (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP):

„a) či poberanie mzdy v rozsahu jej výšky, ktorá presahuje pomyselný nárok na náhradu mzdy za totožné obdobie (referenčné obdobie) má právotvorný význam na posúdenie nároku (danosti a výšky) na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie presahujúce 12 mesiacov?

b) či za relevantné dôvody, pre ktoré podľa § 79 ods. 2 ZP mal súd povinnosť moderovať nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov až do doby 36 mesiacov, počas ktorej zamestnanec vykonával prácu a poberal vyššiu mzdu u iného zamestnávateľa, je nutné považovať súbeh nároku na mzdu s nárokom na náhradu mzdy?

c) či uplatnenie nároku na náhradu mzdy žalobcu ako zamestnanca, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer za obdobie nad 12 mesiacov za čas, v ktorom bol tento zamestnaný u iného zamestnávateľa s výhodnejšími pracovnými podmienkami je v súlade s výkonom práva zamestnanca súladné s čl. 2 ZP a v súlade s dobrou vierou?

d) či výkon práce žalobkyne u iného zamestnávateľa v hlavnom pracovnom pomere na plný úväzok tvorí prekážku v možnosti zapojiť sa do práce u žalovaného, u ktorého si nárokuje nárok na náhradu mzdy za identické obdobie presahujúce 12 mesiacov?

e) či výkon práce žalobkyne u iného zamestnávateľa v hlavnom pracovnom pomere na plný úväzok tvorí prekážku uplatnenia nároku na náhradu mzdy za čas identického obdobia presahujúce 12 mesiacov?

f) je nárok na náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov v situácii, že žalobkyňa je za referenčné obdobie zamestnaná u iného zamestnávateľa na riadny hlavný pracovný úväzok z povahy nároku bezdôvodným obohatením?

g) pre aké dôvody nemožno priznávať právotvornú spôsobilosť príjmu zamestnanca z hlavného pracovného pomeru dosahovaného u iného zamestnávateľa oproti príjmu dosahovaného zamestnancom z dávok sociálneho a nemocenského zabezpečenia, pri posudzovaní dôvodov aplikácie vopred neurčenej hypotézy ustanovenia § 79 ods. 2 ZP?

h) akému charakteru akej povahy druhu nároku či sankčného alebo satisfakčného zodpovedá nárok zamestnanca na náhradu mzdy za čas nad 12 mesiacov v situácii, keď za dané referenčné obdobie dosahoval tento zamestnanec vyšší príjem z hlavného pracovného pomeru u iného zamestnávateľa?“

3.5.1. Dovolateľ k horeuvedeným otázkam uviedol, že by mali byť judikátorne upravené nasledovne:

„a) V situácii, keď žalobkyňa ako zamestnanec, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer, si nárokuje nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, je súčasne zamestnaná v hlavnom pracovnom pomere, z ktorého dosahuje za referenčné obdobie vyšší alebo aspoň podobný príjem, tvorí dosahovaný príjem a jeho výška dôvod na nepriznanie, resp. zníženie nároku na náhradu mzdy,

b) výkon práce v hlavnom pracovnom pomere u iného zamestnávateľa tvorí prekážku v možnosti výkonu práce zamestnanca pre toho zamestnávateľa, u ktorého si chce uplatňovať nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov,

c) uplatnenie nároku na náhradu mzdy za čas do 12 mesiacov za situácie dosahovania príjmu u iného zamestnávateľa zodpovedá naplneniu sankčnej povahy nároku, keď nárok za čas zodpovedajúci náhrade mzdy presahujúci 12 mesiacov má satisfakčnú povahu, v dôsledku čoho nie je prípustné priznávať náhradu mzdy u iného zamestnávateľa za súčasného plynutia príjmov zo mzdy alebo dávok sociálneho, prípadne nemocenského zabezpečenia,

d) uplatnením nároku na náhradu mzdy nad 12 mesiacov pri súčasnom dosahovaní mzdy za referenčné obdobie je v rozpore s čl. 2 ZP a nepožíva ochranu v právnych vzťahoch.“

3.6. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zmení vo výroku I. tak, že zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti nároku na náhradu mzdy prevyšujúcej sumu nároku 9.612,84 eur (za prvých 12 mesiacov) a zamietne výrok v bode IV., keď žiadnej zo strán nepriznáva nárok na náhradu trov konania. Zároveň neprizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán. Dovolateľ alternatívne navrhol, že pokiaľ nebudú splnené predpoklady pre zmenu napadnutého rozhodnutia, potom navrhuje, aby v napadnutej časti súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a tomuto vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie o odvolaní.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že podané dovolanie podľa jej názoru nie je prípustné, ani dôvodné. V nadväznosti na to žalobkyňa žiada, aby najvyšší súd ako dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania. Alternatívne, aby dovolací súd dovolanie zamietol a zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolateľ k zmätočnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal nepreskúmateľnosť (nedostatočné odôvodnenie) a arbitrárnosť (svojvoľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie). Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom spore nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu.

10. K arbitrárnosti Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254 - B, str. 49, § 30). Inými slovami, judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda

odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

14. K dovolacej námietke týkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd vo väzbe na body 10. až 13. tohto rozhodnutia uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite, či nepresvedčivo neodôvodnil, resp. odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti (nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súd oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

14.1. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov v zmysle § 387 ods. 2 CSP, k čomu dovolací súd poukazuje na bod 11., str. 32 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, keď odvolací súd uzavrel „zamestnankyňa bola nútená urobiť (zamestnať sa u iného zamestnávateľa) práve v dôsledku konania žalovaného, ktorý s ňou bez právneho dôvodu neplatne skončil pracovný pomer a následne napriek jej opakovaným oznámeniam, že trvá na ďalšom zamestnaní, ako aj opakovanému uchádzaniu sa o prácu u žalovaného, jej žiadostiam nevyhovel bez právneho dôvodu, a tak bola nútená si nájsť za účelom zabezpečenia príjmu inú prácu, do ktorej navyše musí dochádzať mimo miesta bydliska. Skutočnosť, že žalobkyňa bola zamestnaná a poberala mzdu v období, za ktoré žiada vyplatiť náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, nie je už v intenciách súčasnej právnej úpravy relevantná pre posúdenie nároku na náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Keďže žalovaný žalobkyni neumožnil pokračovať v práci, neobstojí ani jeho obrana, že žalobkyňa z dôvodu, že sa zamestnala u iného zamestnávateľa nesplňa predpoklady pre deklarovanú pripravenosť nastúpiť do práce. Tento argument by mohol obstať jedine v prípade, ak by ju na nástup do práce riadne vyzval a žalobkyňa by do práce nenastúpila, čo však žalovaný v konaní netvrdil, ani nepreukázal.“

14.1.1. Vo väzbe na vyššie uvedené dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie okresného súdu (odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vytvára s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie organickú, kompletizujúcu jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok, pozri rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), ktorý v bodoch 116. až 118. „... dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy na základe iných dôvodov, uvedených v žiadosti zamestnávateľa a keďže súd nie je viazaný dôvodmi uvedenými v žiadosti len stručne uvádza vo vzťahu k dôvodu, že sa žalobkyňa zamestnala od 1. júna 2016 na pre ňu vhodnej a platových podmienkami výhodnejšej pozícii, a že od 1. januára 2019 dosahuje od žalovaného nepravidelný (ročný príjem) vo funkcii členky komisie pre stratégiu, stavebníctvo a životné prostredie, že nemá za to, že by priznanie náhrady mzdy za obdobie, keď bola žalobkyňa zamestnaná, resp. poberala iný príjem, bolo v danom prípade v rozpore s dobrými mravmi.“ Ak sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

14.2. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (body 9. až 18.) v spojení s odôvodnením rozhodnutia

súdu prvej inštancie (body 79. až 135.) v kompletizujúcej jednote, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené alebo vnútorne nekoherentné, či protichodné a arbitrárne. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

15. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaný uvádzal v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom dostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti, pretože uvedené nezistil.

16. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým oba sudy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

17. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že dovolateľ neopodstatnene namietal zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v jeho nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

18. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodil a j z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP s poukazom na odklon od rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/82/2020, 7Cdo/312/2018, 1Cdo/159/2021, 1Cdo/90/2020, 7Cdo/52/2020, 6Cdo/157/2010, 7Cdo/81/2022, keď podľa jeho názoru odvolací súd sa pri „posudzovaní dôvodov pre moderáciu nároku podľa § 79 ods. 2 ZP za čas nad 12 mesiacov zásadne odklonil od majoritnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v otázke, že príjem (rovnaký alebo vyšší) dosahovaný z hlavného pracovného pomeru zamestnanca je za referenčné obdobia nad 12 mesiacov dôvodom rovnako ako nemocenské a sociálne dávky pre nepriznanie alebo krátenie nároku na náhradu mzdy u zamestnávateľa, u ktorého sa do práce pre prekážky v možnosti zapojiť sa do práce, ako aj pre skutočnosť, že takto uplatnený nárok je v rozpore s čl. 2 ZP a dobrými mravmi.“

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v

dovolání, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Aj v tomto prípade platí, že iba polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu a spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť však o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP), a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by naopak bola vyriešená správne, súdy (alebo prinajmenšom ten z nich, ktorý rozhodol v druhej inštancii) by nevyhnutne rozhodli inak - teda spôsobom pre dovolateľa priaznivejším. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

19.2. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

19.3. Ak odvolací súd má riešiť právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018) a c) uviesť rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

20. Pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) dovolací súd zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

20.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácie na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

21. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili/neriešili prvoinštančný a odvolací súd.

22. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberá tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či žalovaný v podanom dovolaní vôbec nastolil právnu otázku, resp. ním nastolená právna otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

23. Dovolací súd posudzujúci dovolateľom formulovanú otázku aj v kontexte obsahu podaného dovolania

(§ 124 CSP), dospel k záveru, že ide o otázku závislú od posúdenia konkrétneho sporu, dôkazov a skutkových okolností zistených v tomto konkrétnom spore, pretože ustanovenie § 79 ods. 2 ZP treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce, pričom otázka určenia primeranej náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach.

24. Skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu o nevyhovení jeho žiadosti o zníženie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru v celom rozsahu, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože tento záver súdov bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy nižšej inštancie viedli k právnomu záveru a prijatiu jeho rozhodnutia.

25. Dovolač súd pre úplnosť k dovolateľom formulovanej dovolacej námietke v tom smere, že skutočnosť existencie iného pracovného pomeru žalobkyne po uplynutí lehoty 12 mesiacov (podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce) predstavuje prekážku v možnosti zapojiť sa do práce, považuje za potrebné uviesť, že Zákonník práce nezakazuje súbeh viacerých výkonov zamestnaní, resp. viacerých pracovných pomerov, pričom samotná existencia iného pracovného pomeru bez zohľadnenia jeho špecifik, nemôže byť prekážkou v práci na strane zamestnanca, ktorý si uplatňuje nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru. Opačný záver by bol prinajmenšom v rovine hypotéz a predčasných záverov za predpokladu bližšieho skúmania takéhoto pracovného pomeru. Navyše, takýto generalizujúci záver je v rozpore s realitou posudzovaného sporu, keď žalovaný žalobkyni neumožnil pokračovať v práci, dokonca ju ani nevyzval na nástup do práce a plnenie pracovných úloh, bližšie pozri bod 11. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom medziiným odvolací súd uviedol: „Keďže žalovaný žalobkyni neumožnil pokračovať v práci neobstojí ani jeho obrana, že žalobkyňa z dôvodu, že sa zamestnala u iného zamestnávateľa nespĺňa predpoklady pre deklarovanú pripravenosť nastúpiť do práce. Tento argument by mohol obstať jedine v prípade, ak by ju na nástup do práce riadne vyzval a žalobkyňa by do práce nenastúpila, čo však žalovaný v konaní netvrdil, ani nepreukázal.“

26. Pokiaľ dovolateľ argumentoval v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odklonom od rozhodnutí najvyššieho súdu, dovolací súd uvádza nasledovné:

26.1. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/81/2022 v spore o náhradu funkčného platu bol žalovaný (zamestnávateľ) neúspešný so svojím návrhom na „moderáciu“ nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, keď najvyšší súd odmietol jeho dovolanie (podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až § 435 CSP a preto ho podľa § 447 písm. f) CSP odmietol) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu. Predmetné rozhodnutie tak síce riešilo obdobnú situáciu ako v posudzovanej veci, keď zamestnávateľ požadoval zníženie nároku na náhradu mzdy, ale odmietnutím dovolania pre jeho neprípustnosť dovolací súd nevyslovil žiaden právny záver, resp. nezaoberal sa riešením dovolateľom správne formulovanou právnou otázkou.

26.2. Rozhodnutím sp. zn. 7Cdo/312/2018 najvyšší súd v spore o náhradu mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa odmietol dovolanie žalobkyne (zamestnankyne), pretože dovolateľka v rámci dovolania neformulovala právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/312/2018 prešlo testom ústavnosti, keď ústavný súd rozhodnutím sp. zn. IV. ÚS 122/2019 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Rovnako rozhodnutím sp. zn. 1Cdo/159/2021 dovolací súd v spore o náhradu mzdy v o výške 24.691,35 eur s príslušenstvom odmietol dovolanie žalobkyne, pretože dovolateľka v rámci dovolania neformulovala právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Tiež v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/90/2020 dovolací súd v spore o náhradu

mzdy spolu s príslušenstvom odmietol dovolanie žalobcu, pretože nezistil pochybenie odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP spôsobujúce porušenie práva na spravodlivý proces, a zároveň dovolateľ v dovolaní neformuloval právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP spôsobom vymedzeným v § 431 CSP až § 435 CSP. Dovolací súd tak v uvedených veciach neposudzoval žiadnu právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP.

26.3. Rozhodnutím sp. zn. 6Cdo/157/210 najvyšší súd v spore o náhradu mzdy na dovolanie žalobkyne (zamestnankyne) zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v zmeňujúcom výroku (ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa sumy 14.067,24 eur brutto prevyšujúcej sumu 5.493,60 eur brutto zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol) a vo výroku o trovách konania a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, pretože odvolací súd vychádzal z nesprávnej interpretácie § 79 ods. 2 Zákonníka práce, vychádzajúcej z predpokladu povinnosti zamestnanca (vyplývajúcej z judikatúry do roku 1989), s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, je v rozpore s uvedeným čl. 2 ods. 2 ústavy, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti preto nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Ide tak o skutkovo a právne nesúvisiacu vec.

26.3.1. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/157/210 najvyšší súd uviedol: Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu, a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia, a aby sa vyplatilo konať protiprávne.

26.4. Rozhodnutím sp. zn. 4Cdo/82/2020 najvyšší súd v spore o zaplatenie náhrady mzdy 54.974,65 eur brutto titulom prekážok na strane zamestnávateľa s príslušenstvom na dovolanie žalovaného (zamestnávateľa) zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu existencie vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd tak v posudzovanom prípade neriešil žiadnu právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP.

26.5. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/52/2020 v spore o náhradu mzdy s príslušenstvom na dovolanie žalobkyne zrušil rozsudok krajského a okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP pri posudzovaní nároku žalobkyne na náhradu mzdy v rozsahu prevyšujúcom 12 mesiacov, keď právne závery súdov nižšej inštancie sa odlišovali od súčasnej praxe dovolacieho súdu, prezentovanej v tomto prípade rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/157/2010. Najvyšší súd sa v danom prípade stotožnil s právnymi závermi vyjadrenými už skôr v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/157/2010 a pripomenul aj nález ústavného súdu z 19. novembra 2019 sp. zn. I. ÚS 331/2019. Dospel k záveru, že názory odvolacieho súdu (aj prvoinštančného súdu) podmieňujúce nárok žalobkyne na náhradu mzdy v rozsahu prevyšujúcom 12 mesiacov jej iniciatívou pri zamestnaní sa u iného zamestnávateľa, či pozastavením jej živnosti, spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. V tomto rozhodnutí, tak dovolací súd posudzoval odlišnú skutkovú a právnu situáciu ako v posudzovanej veci.

26.6. Dovolací súd tak konštatuje, že ak by aj dovolateľom formulovaná otázka bola vyjadrená v súlade s § 421 ods. 1 písm. a) a § 431 až § 435 CSP, k odklonu odvolacieho súdu od vyššie uvedených

rozhodnutí dôjsť nemohlo. Naopak, citované rozhodnutia najvyššieho súdu vyznievajú skôr na prospech dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, osobitne dovolací súd akcentuje výklad § 79 ods. 2 Zákonníka práce obsiahnutý v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/157/210 a z neho vyplývajúcu hodnotu spravodlivosti, ktorej zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti, od ktorého výkladu sa odvolací súd neodklonil.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené má dovolací súd za to, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je neprípustné, pretože dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

28. Žalovaný ďalej oprel svoje dovolanie aj o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom v dovolaní formuloval právne otázky nesprávne riešené odvolacím súdom, ktoré doposiaľ neboli odvolacím súdom riešené (bližšie pozri bod 3.4. tohto rozhodnutia).

29. K dovolateľom formulovaným právnym otázkam k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd najskôr uvádza, že dovolateľ tieto otázky nezadefinoval, ani nevymedzil ako vyžaduje ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, keď dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dovolateľ v rozpore s uvedenou požiadavkou § 432 ods. 2 CSP otázky len formuluje, len ku niektorým uvádza ich judikatórnu úpravu, ale bez toho, aby konkretizoval, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia, resp. podal a odôvodnil svoj právny výklad a vôbec vymedzil, aké by malo byť podľa jeho názoru správne právne posúdenie vecí podporené úvahami a argumentami, ktoré ho viedli k tomuto názoru. Len jasne formulovaná právna otázka v súlade s požiadavkou v zmysle § 421 ods. 1 a § 432 ods. 2 CSP môže naznačiť riešenie daného prípadu požadované stranou a jej znenie by mohlo potom predstavovať všeobecný právny záver aplikovateľný v obdobných prípadoch v budúcnosti.

29.1. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľom formulované právne otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP v podstatnom vyjadrujú nespokojnosť dovolateľa s aplikáciou § 79 ods. 2 Zákonníka práce a podľa dovolateľa súdmi nižšej inštancie uskutočnenej nesprávnej moderácie nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov. K čomu dovolací súd akcentuje, že otázka aplikácie § 79 ods. 2 Zákonníka práce (a z neho vyplývajúce moderačné právo súdu) nie je závislá od rozsahu, v ktorom zamestnávateľ požaduje zníženie náhrady mzdy, pretože ide o voľnú úvahu súdu (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/90/2020). Tak ako otázka určenia primeranej náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach (NS SR sp. zn. 3Cdo/2/2020, pozri aj I. ÚS 331/2019, ktoré zrušuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/125/2018), aj otázka aplikácie moderačného práva je vysoko individuálna, prihliada sa v nej na špecifiká pracovnoprávných sporov, pričom základnou premisou je, že súd by náhradu mzdy nad požadovanú mieru mal nepriznať iba vo výnimočných prípadoch (nie je to pravidlo). Tak ako správne poznamenal krajský súd, judikatúra k moderačnému právu súdu je do veľkej miery rozporuplná, či nekonzistentná, čo je možné vysvetliť rozdielnymi výsledkami vo vyhodnocovaní individuálnych a jedinečných skutkových okolností v tom-ktorom posudzovanom prípade. Okolnosti každého prípadu neplatného skončenia pracovného pomeru sú vysoko individuálne, a to vzhľadom na osobitosti a špecifiká každého riešeného pracovného pomeru. V tomto smere dovolací súd môže len konštatovať, že v danom spore odvolací súd (aj súd prvej inštancie) tak postupoval a zohľadňoval individuálne okolnosti sporu vrátane správania zamestnanca a zamestnávateľa, dobré mravy, zásady primeranosti a spravodlivosti a aj to, či dôvod neplatnosti skončenia pracovného pomeru bol materiálny, šikanózný alebo iba formálny.

29.2. Napokon takto dovolateľom formulované otázky odvolací súd neriešil, čo napokon je dostatočne zrejmé z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaným nastolené otázky nebolo možné

považovať za relevantné pre prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď vecnému prejednávaniu dovolania bránilo nesplnenie podmienky jeho prípustnosti z dôvodu, že otázky nastolené (položené) v dovolaní (bez ohľadu na spôsob ich formulácie), neboli otázkami riešenými, rovnako ani žiadna zo sporových strán potrebu ich riešenia v konaní nenastolila, či neprezentovala. V danom prípade tiež platí, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytnúť príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

29.2.1. Dovolací súd v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal, a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

29.2.2. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

30. Vychádzajúc z obsahu spisu a dovolania dovolací súd môže konštatovať, že dovolateľom nastolené otázky nie sú vymedzené v zmysle zákonných požiadaviek § 421 ods. 1 a § 432 ods. 2 CSP, navyše majú v danom prípade povahu (len) hypotetickú, či akademickú, ktorých zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť predpokladané (neisté), či teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. V tejto časti preto nemožno dovolanie žalovaného považovať za procesne prípustné.

31. Skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie), že jeho žiadosť o zníženie, resp. nepriznanie nároku na náhradu mzdy prevyšujúcej 12 mesiacov bola dôvodná len v časti (z dôvodu vyplateného odstupného), sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pretože tento záver súdov bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností (individuálnych a jedinečných) prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli ku skutkovému a právnemu záveru a prijatiu ich rozhodnutia. V tejto časti preto nemožno dovolanie žalovaného považovať za procesne prípustné, pretože dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP.

32. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP je neprípustné, pretože odklon nebol zistený a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

33. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.